

Begunstigd door het zacht Novemberweer, was er onder Bakelandt's toezicht een hol gegraven, op een eenzame plaats in het Geuzenbos.

Deze onderaardse verblijfplaats was onvindbaar voor de oningewijde. Langs een hol dat altijd toegesloten was met planken, bedekt met graszoden, kwam men in een klein voorportaal. Van hier leidde een andere gang naar een ruim vertrek, de stapelplaats der gestolen goederen, die niet dadelijk konden verkocht worden.

Een tweede vertrek was de vergaderzaal der bende. Daar troonde Roze, het oud, lelijk wijf, achter haar toog, om, als vroeger, de schenkster van de bende te zijn.

Er waren nog geheime uitgangen, doch alleen Bakelandt en zijn getrouwen kenden die.

De wrede kapitein had zelfs een soort gevangenis doen bouwen of beter doen graven, om er de onwillige leden te kerkeren... en ze, als hij het nodig oordeelde, te doden.

Een jong schoon meisje hield Roze gezelschap. Hoe kwam deze bekoorlijke verschijning in dit rovershol? Niet geweldig... want ze was vrolijk, babbelde en lachte en zong zelfs... maar helaas! liedjes, die een eerlijk meisje van schaamte hadden doen blozen — De kapitein komt toch van avond, Roze? vroeg het meisje.

- Ja, ik heb het u al tienmaal gezegd.
- Maar hij blijft lang weg!
- Ge zult wel leren geduld te hebben...
- O neen, voor mij zal hij altijd vroeg terugkomen.
- Psst, ik hoor iets, zei Roze.
- Zou de kapitein daar zijn?
- Ik denk het!

Isabella keek ongeduldig naar de deur. Maar teleurgesteld zag ze een andere dan de verwachte binnenkomen.

BAKELANDT

DE VERLOREN
STRIJD

Het was Pee Bruneel, bijgenaamd de Schout.

— Ei, er is bezoek! riep hij vrolijk En nog geen van t lelijkste, Roze... als ik u bezie en dan deze bloem, dan zeg ik: hoe kan een mens toch veranderen.

— Zwijg, babbelaar!

— Ja, ge hoort dat niet gaarne. Maar uw tijd is voorbij. Ge zijt nu een ver-rimpelde appel... en deze is een blozenø kriekske... en ik wil het eens proeven... één kusje, meisje... een avondgroet...

— Laat mij gerust riep Isabella verachtelijk.

— Pee, laat dat meisje gerust! gebood Roze.

— Ge zoudt liever willen, dat ik u eens kuste, hé! Dank u voor het aanbod... van harte bedankt, Roze, nog voor geen vat brandewijn. Maar dit onwillig duifje moet ik niet één, maar twee, drie, een half of een heel dozijn kusjes geven.

Isabella sprong woedend achter een tafeltje. Haar ogen fonkelden.

— Maar heb ik dat van mijn leven gezien! gekte de Schout. Zo kwaad! Ah, we gaan vangertje spelen. En hij trachtte haar vast te grijpen. Maar het meisje ontglipte hem...

Eensklaps werd hij in een hoek geslingerd. Hij vloekte... maar werd onmid-delelijk weer kalm.

Bakelandt stond woedend vóór hem.

— Laat ik het nog eens zien en ge zijt dood! siste de overste.

— Kapitein... het was voor een kus!

— Dat meisje behoort mij!

De Schout verbleekte.

— Ik wist het niet! verontschuldigde hij zich.

— Ge weet het nu... kerel, let op!

Eigenlijk was Bakelandt blij, dat het toneel voorgevallen was, want nu zag zijn nieuwe vriend Cartouche, dat er hier strenge tucht heerste.

Met een bijna vriendelijk gelaat keerde Bakelandt zich tot Isabella en zei:

— Ge moet naar Pittem terugkeren...

— Terugkeren!

— Niet voor lang, hoor!

— Maar waarom?

— Ik moet mij voor enige tijd verwijderen.

Isabella's gelaat betrok.

— Ik kan toch hier blijven, zei ze.

— Neen, dat wil ik niet...

De deerne stribelde nog tegen, maar Bakelandt fronste de wenkbrauwen en zei verstoord:

— Ik ben meester, gehoorzaam dus!

— 't Is wel.

— Daneel, gij zult dat meisje naar Pittem terugbrengen.

— Waarom geleidt ge mij zelf niet? vroeg Isabella droevig.

— Het is niet mogelijk! Maar ik haal u terug. Heb alleen wat geduld.

— Ik zou zo gaarne bij u blijven, fluisterde de deerne. En verleidelijk lonkte ze met de ogen.

Hartstochtelijk blikte ze de rover aan.

Maar Bakelandt liet zich niet vertederen. Vóór alles was hij bandiet. De

verschijning van Cartouche bracht verandering in zijn plannen. De bende kon door een verbond vooruitgaan... en daarom stelde de kapitein al het andere, dat niet rechtstreeks met zijn nieuw uitzicht in verband stond, uit... ook de liefde.

Hij wilde Cartouche vergezellen naar de Pijpelheide... Isabella wilde hij hier niet laten... dus moest ze terugkeren en wel onmiddellijk.

Droevig vertrok het meisje.

De kapitein omhelsde haar en fluisterde :

— Treur niet, ge wordt onze koningin ! Als ge wist wat ik voor u gedaan heb.

— Wel, wat zegt ge van mijn hoer ? vroeg Bakelandt aan Cartouche, na het vertrek van Isabella.

— Prachtig, uitnemend ingericht !

— Niet waar ? En wat zegt ge van de tucht in de bende ?

— Ik wens er u geluk om : die kerel ginder — en Verbinnen wees de Schout aan — is mak als lam, dat schone meisje ging heen en Daneel sprak niet tegen, nu ge hem weer door de duisternis en de koude zendt !

— Tucht moet er zijn !

— Het is waar. Ge kent nu ook mij... welnu, als we samen werken, worden we zo rijk als we willen.

— Ik hoop het.

— Woont ge hier met al uw leden ?

— Neen ! Vele mijner mannen zijn knechten op de hoeven of bij ambachtslieden. Anderen wonen zelfs in de steden. Alleen mijn voornaamste en stoutste mannen leven hier met mij.

— Is dat een goede ? En Cartouche duidde weer Bruneel aan.

— Een der wreedste... maar voor mij kruipt hij. En dat doen ze allen. Maar ik heb al meer dan een onwillige omver gestoten !

Langzamerhand kwamen andere leden binnen : Simpelaere, Cloedt, Brozen en ook Miel, de leurder, het kleine, sluwe ventje.

Allen keken verwonderd naar de vreemdeling.

— Drank ! gebood Bakelandt. Roze, slaapt ge ?

— Neen, kapitein !

— Rap dan !

— Brandewijn, kapitein ?

— Neen, wijn en van de beste !

De ogen van de rovers flikkerden. De baas was welgezind, hij dronk wijn !

Dan stelde Bakelandt zijn bezoeker voor en vertelde uitvoerig de nieuwe plannen.

—Zwijg alles voor de anderen ! gebood hij.

Iedereen was tevreden. De rusttijd was voorbij. Er zou weer gewerkt... en buit gehaald worden.

— Morgen ga ik onze vriend vergezellen, naar zijn streek, hernam Bakelandt. Binnen enkele dagen ben ik terug. De Schout, Simpelaere en Daneel zullen met mij meegaan. Cloedt, gij zult het bevel voeren.

— Goed, kapitein !

— Maar geen dwaasheid, verstaan ? Niet op stap gaan... Nog enige dagen.

En gij, Schout, geef me de hand. Het gebeurde van deze avond is vergeten. Zoek ook een lief, jongen !

Blij en geveleid reikte de Schout de kapitein de hand.

Nog lang werd er gedronken. De rovers rookten uit korte pijpjes. Cartouche vertelde zijn daden en snoefde dat hij met Bakelandt's hulp al de boeren zijner streek ruïneren zou.

Eindelijk ging men slapen... Velen lagen reeds te ronken op de plaats, waar ze gedronken hadden. Roze dommelde de ganse nacht achter haar schenkbank.

DE LAATKOMER

De nacht-diligencie van Brugge naar Gent stond in eerstgenoemde stad vertreksgereed. De geleider schikte de pakken en koffers, trok er het zeildoek over en blies nog eens, om de laatste reizigers, zo er nog waren, te verwittigen. De voerman zag het tuig zijner drie kloeke paarden na en vond alles in de beste orde.

— Francis, zijn uw pistolen in orde? vroeg de begeleider aan de koetsier.

— Ja, waarom vraagt ge dat?

— Wel, gij kijkt altijd door een heldere bril en meent, dat alle nachtridders ver over de grenzen zitten, nietwaar? Maar gisteren zijn er twee moorden gebeurd.

— Twee moorden!

— Wist gij het nog niet? Zeker de ganse dag geslapen? hernam de geleider.

— Natuurlijk! Als ge een ganse nacht met uw tronie in de Oostenwind moet zitten... maar zeg eens, waar zijn die moorden gebeurd?

— Nabij Torhout.

— Ah! gelukkig niet op onze weg...

— Neen, maar de bandieten blijven niet op dezelfde plaats...

— Waarom hebt ge geen soldaten gevraagd om ons te vergezellen?

— Ik heb het gedaan...

— En het bestuur weigerde...

— Er waren geen soldaten beschikbaar...

— Geen beschikbaar! spotte de voerman. En men valt er over! Maar de Fransen nestelen liever in de rijke huizen.

— Francis, het slaat negen uur, we moeten vertrekken.

— Ik ben in elk geval goed gewapend.

— En ik ook!

— Hoeveel reizigers zijn er?

— Een vijftal...

— Kloeke gasten?

— Behalve een... een grijsaard!

De begeleider blies een vrolijk deuntje, dat over de gehele markt weerklonk. Francis zette zijn paarden aan en het logge voertuig kwam in beweging.

— Halt! Heila! We moeten nog mee! werd er luid geroepen.

Een passagier kwam haastig aangelopen.

De voerman hield brommend zijn paarden in, maar hij werd beter gezind, toen hij de naderende zag.

— Een goede helper in tijd van nood, mompelde Francis.

— Het is toch de koets voor Gent? vroeg de laatkomer.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
1888
HARVEY LANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955